

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବାବାଟ୍ଟକ ସହିତ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖ ତେବେ ବନ୍ଧନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ମାୟା ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ଦେଉଛି ଏବଂ ବାବା ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ନିର୍ବନ୍ଧନ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ ? ଏବଂ ନିର୍ବନ୍ଧନ ହେବାର ଉପାୟ କଣ ?

ଉତ୍ତର:- ନିର୍ବନ୍ଧନ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଗରୀର ଅବସ୍ଥା, ଦେହ ସହିତ ଦେହର କୌଣସି ବି ସମ୍ବନ୍ଧ ବୁଦ୍ଧିକୁ ନିଜ ଆଡ଼କୁ ଆକର୍ଷିତ ନ କରୁ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ହିଁ ବନ୍ଧନ ରହିଛି । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ତେବେ ତୁମର ସବୁ ବନ୍ଧନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ବଞ୍ଚିଥା ଥାଉ ମରିଯିବା ହିଁ ନିର୍ବନ୍ଧନ ହେବା । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧ ସମୟ, ଏହି ନାଟକ ଏବେ ଶେଷ ହେଲା, ଆମେ ଏବେ ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖକୁ ଯିବୁ ତେବେ ନିର୍ବନ୍ଧନ ହୋଇଯିବୁ ।
ଗୀତ -ଜିସକା ସାଥୀ ହେଁ ଭଗବାନ

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ଏତେ ପିଲା ଅଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବେହଦର ପିତା ମଧ୍ୟ ଥିବେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଶିବବାବା ନିରାକାର । ବ୍ରହ୍ମପାତ୍ଟକୁ ବାବା କୁହାଯାଏ, କିନ୍ତୁ ବିଷ୍ଣୁ ବା ଶତ୍ଟକରଟ୍ଟକୁ ବାବା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଶିବଟ୍ଟକୁ ସର୍ବବଦା ବାବା କହିଥାନ୍ତି । ଶିବଟ୍ଟକର ଚିତ୍ର ଅଲଗା ଏବଂ ଶତ୍ଟକରଟ୍ଟକର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅଲଗା । ସେଥିପାଇଁ ଶିବାୟ ନମଃ ଗୀତ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ପୁଣି କୁହାଯାଉଛି ତୁମେ ମାତା -ପିତା ...ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ବାସ୍ତବରେ ନିରାକାର ଶିବଟ୍ଟକୁ ହିଁ ବାବା କୁହାଯାଏ । ସିଏ ହେଲେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ଶତ୍ଟକର ଅଥବା ବିଷ୍ଣୁ ତ ନିରାକାର ନୁହଁନ୍ତି । ଶିବଟ୍ଟକୁ ହିଁ ନିରାକାର କୁହାଯାଉଛି । ମନଦିରେ ଏମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ରହିଛି , ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଚିତ୍ର ରହିଛି । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଚିତ୍ର ଶିବବାବାଟ୍ଟକର ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶତ୍ଟକରଟ୍ଟକର ଚିତ୍ର ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ତାଟ୍ଟକର ମଧ୍ୟ ରୂପ ଅଛି । ଜଗଦମ୍ବ ଏବଂ ଜଗତ ପିତାଟ୍ଟକର ମଧ୍ୟ ରୂପ ରହିଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ -ନାରାୟଣଟ୍ଟକର ମଧ୍ୟ ସାକାର ରୂପ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର । କିନ୍ତୁ କେବଳ ତାଟ୍ଟକୁ ହିଁ ଈଶ୍ଵର କହିବା ଦୃଢ଼ାରା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଦୃଢ଼ନଦରେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ତାଟ୍ଟକୁ ପଚାର - ଈଶ୍ଵର ତୁମର କ’ଣ ହେବେ ? କହିବେ ଯେ ସିଏ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି କଥା ପ୍ରମାଣ କରି କହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଈଶ୍ଵର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ପିତା ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି ତେବେ ମାତା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ରହିବା ଦରକାର । ମାତା ବିନା ପିତା କିପରି ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିବେ । ସେହି ପିତା କେବେ ଆସିବେ ? ସମସ୍ତେ ତାକୁଛନ୍ତି-ହେ ପତିତ ପାବନ ଆସ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ସାରା ଦୁନିଆ ପତିତ । ପତିତ ହେଲେ ତ ଆସି ପବିତ୍ର କରାଇବେ ନା, ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଡରାମା ଅନୁସାରେ ଏକଥା କେହି ବି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେବେ ନ ବୁଝିପାରିବ ତେବେ ଯାଇ ତ ବାବା ଆସି ବୁଝାଇବେ ନା । ତେଣୁ ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭାରତରେ ହିଁ ଉତ୍ତମ ଏବଂ ଭକ୍ତିର ଗାୟନ କରାଯାଇଥାଏ, ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମପାତ୍ଟକର ଦିନ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମପାତ୍ଟକର ରାତ୍ରି ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ରାତ୍ରି ସମୟରେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଥାଏ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଉଛି ଯେ ଉତ୍ତମ ଅଞ୍ଜନ ସତଗୁରୁ ଦେଲେ, ଅଞ୍ଜନ ଅନ୍ଧାର ବିନାଶ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏତେ ଅଞ୍ଜନତା ଅଛି ଯେ ପିତାଟ୍ଟକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ପରମପିତା, ହେ ଈଶ୍ଵର ପିତା କହି ପୁଣି ତାଟ୍ଟକୁ ନଜାଣିବା ଏପରି ଅଞ୍ଜନତା ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ପିଲା ବାପା ବୋଲି କହି ଯଦି କହିବେ ଯେ ତାଟ୍ଟକର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନାମ, ରୂପ, ଆଦିକୁ ଜାଣି ନାହିଁ ତେବେ ତାଟ୍ଟକୁ ବୋକା କୁହାଯିବ ନା । ଏହା ହିଁ ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କର ଭୁଲ ଅଟେ । ଯାହାଟ୍ଟକୁ ପିତା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ତାଟ୍ଟକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି— ହେ ଈଶ୍ଵର ପିତା, ଆସି ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରାଅ, ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କର, ଦୁଃଖ ହରଣ କରି ସୁଖ ଦିଅ । ବାବା ତ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ତୁମେ ଡରାମାନୁସାରେ ଜାଣିଛ । କେହି-କେହି ତ ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ପୁରା ସମ୍ପର୍କିତ ନେବାକୁ ହେବ ।

ବାବାଟ୍ଟକର ପୁରା ପରିଚୟ ଜଣା ନଥିବାରୁ କହୁଛନ୍ତି କ’ଣ କରିବୁ, ବନ୍ଧନରେ ଅଛୁ । ଯଦି ବଞ୍ଚିଥା ଥାଉ ମରିଯିବ ତେବେ ତୁମର ସବୁ ବନ୍ଧନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ମନୁଷ୍ୟ ଅତୀତ ମରିଗଲେ ତାଟ୍ଟକର ସବୁ ବନ୍ଧନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏବେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ବନ୍ଧନ ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତୁମକୁ ବଞ୍ଚିଥା ଥାଉ ନିର୍ବନ୍ଧନ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଗରୀର ହେବାର ଅଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଶରୀରର ବନ୍ଧନ ଆଦିକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବାକି ବନ୍ଧନରେ ସେତେବେଳେ ବାନ୍ଧି ହେଉଛି ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେଉଛ ପୁଣି କହୁଛ— ଆମେ ଏଥିରୁ କିପରି ମୁକ୍ତ ହେବୁ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମରେ ରହି ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ ଆମକୁ ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାର ଅଛି । ଯେପରି ନାଟକ ଶେଷ ହେଲେ ଅଭିନେତା ନାଟକରୁ ଉପରାମ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଅଭିନୟ କରି କରି ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଥାଏ ଆଉ ବାକି ଅଳ୍ପ ସମୟ ଅଛି, ଏହି ଅଭିନୟ ସାରି ପୁଣି ଆମେ ଘରକୁ ଯିବୁ । ସେହିପରି ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ— ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧ ସମୟ ଅଟେ । ଆମେ ଏବେ ଦୈବୀ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଯାଉଛୁ । ଏହି ପରୁଣା ଦୁନିଆରେ ରହି ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି କଥା ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ଏବେ ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖକୁ ଯିବୁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ

କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ତୁମ ପାଖରେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବୁ । ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ତୁମର ହେବୁ । ବାକି ଦେହ ସହିତ ଦେହର ଯେଉଁ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି ତାକୁ ଭୁଲି ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବୁ । ଯଦି ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଛି ତେବେ ମନେପକାଅ, ସନ୍ଦେହ କର । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଅଥବା ନିଜର ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ସହିତ ବୁଝିବାର ଯୋଗ ଲଗାଅ । ତେବେ ତୁମ ଉପରେ ଲାଗିଥିବା କଳଙ୍କ ଛାଡ଼ିଦିବ । ଯୋଗର ତ ଗାୟନ ରହିଛି ନା । ଆଉ ସବୁ ଶାରୀରିକ ଯୋଗ ଅଟେ— ମାମା, ଚାଚା, ଗୁରୁ, ଗୋପାଳ ଆଦି ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ବୁଝିଯୋଗ ରଖୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏମାନଙ୍କଠାରୁ ବୁଝିଯୋଗ ତୁଟାଇ ଏକମାତ୍ର ମୋତେ ମନେପକାଅ । ଏକମାତ୍ର ମୋ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଅ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସନାହିଁ । ଦେହ ଦ୍ଵାରା କର୍ମ କରି ମଧ୍ୟ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ରହୁ ଯେ ଆମେ ଅଭିନୟ କରୁଛୁ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଏବେ ଅନତିମ ସମୟ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧଧରୁ ଆମକୁ ଉପରାମ ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହିପରି ନିଜେ ନିଜ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ତ ଆମକୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ କାହାର ସ୍ତ୍ରୀର ବନ୍ଧନ, କାହାର ସ୍ତ୍ରୀମାନର ବନ୍ଧନ ତ’ ଆଉ ପୁଣି କାହାର ଆଉ କେଉଁ ବନ୍ଧନ ରହିଛି । ବାବା ତ ବହୁତ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ କହିଦିଅ—ଆମକୁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଭାରତକୁ ନିଶ୍ଚିତ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଶରୀର-ମନ-ଧନ ଦ୍ଵାରା ସେବା କରୁଛୁ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ନଷ୍ଟମୋହା ହେବା ଦରକାର । ଯଦି ନଷ୍ଟମୋହା ହୋଇଯାଇଛି ତେବେ ସରକାରଙ୍କୁ ଚିଠି ଲେଖ, ତେବେ ସରକାର ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ସହଯୋଗ କରିବେ । ଭଗବାନୁବାଚ— କାମ ମହାଶତରୁ ଅଟେ, ଆମେ ଏଥିରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ । ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଲା ପବିତ୍ର ରୁହ ତେବେ ତୁମେ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟର ମାଲିକ ହେବ । ଆମକୁ ବିନାଶ ଏବଂ ସ୍ଵାଧୀନାର ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଛି । ଆମକୁ ପବିତ୍ର ରହିବାରେ ଏମାନେ ବିଘ୍ନ ପକାଉଛନ୍ତି ମାତ୍ର ଚିତ୍ କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ତ ଭାରତର ପ୍ରକୃତ ସେବା କରୁଛି । ଏବେ ମୋତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦିଅ । କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ପକ୍ଷୀ ନଷ୍ଟମୋହା ହେବା ଦରକାର । ସନ୍ଦେହୀମାନେ ତ ଘରଦ୍ଵାର ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ସାଥୀରେ ରହି ନଷ୍ଟମୋହା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସନ୍ଦେହୀମାନଙ୍କର ମାର୍ଗ ଅଲଗା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ଆମକୁ ଏପରି ଜଞ୍ଜନ ଦିଅ ଯାହା ଦ୍ଵାରା କି ଆମେ ରାଜା ଜନକଙ୍କ ସଦୃଶ ମୁକ୍ତି, ଜୀବନ-ମୁକ୍ତି ପାଇପାରିବୁ । ଏହି ଜଞ୍ଜନ ହିଁ ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି ନା ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ବ୍ରହ୍ମମା ହେଉଛି ମୋର ଯୁଗଳ, ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ମୁଖ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଜା ରଚନା କରୁଛି । ଏହି କଥା ଶିବବାବା ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମୁଖ ଦ୍ଵାରା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି ନା । ଶିବବାବା ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋର ନାତି-ନାତୁଣୀ ଅଟ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମମା ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ, ଶିବବାବାଙ୍କର ନାତି । ତୁମକୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଅଛି । ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟର ସମ୍ପତ୍ତି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସମ୍ପତ୍ତି ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଭକ୍ତି ଏବଂ ଜଞ୍ଜନ ଅଲଗା-ଅଲଗା । ଭକ୍ତିରେ ତ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ି, ଯଜୁ ତପ, ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ ଆଦି କରି ବହୁତ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥାନ୍ତି, ଏସବୁ ଭକ୍ତିର ସାମଗ୍ରୀ ଅଟେ । ଭକ୍ତି ଦ୍ଵାରାପରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ଯେତେବେଳେ ବାମମାର୍ଗରେ ଯାଇ ପତିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଉ ଦେବୀ-ଦେବତା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କାହିଁକିନା ଦେବତାମାନେ ତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲେ । ବାମମାର୍ଗରେ ଯିବା ଦ୍ଵାରା ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତେବେ କୁହାଯିବ ଯେ ଦେବତା ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ବାମମାର୍ଗରେ ଆସି ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପତିତମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ହିନ୍ଦୁ ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ତେବେ ଆରମ୍ଭ ନାମ ତ’ ଏହି ଭାରତରେ ହିଁ ରହିଛି ? ଏହି ଶବ୍ଦ ଆସିଲା କେଉଁଠାରୁ ? ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଆରମ୍ଭ ଶବ୍ଦ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ୩ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ବହୁତ ବୁଝିମାନ ଥିଲେ ପୁଣି ସେହି ଦେବତାମାନେ ଯେତେବେଳେ ଦ୍ଵାରାପରରେ ବିକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନାରମ୍ଭ କୁହାଯାଉଛି । ଜଣେ ଯଦି ଆରମ୍ଭ ନାମ କହିଦେଲେ ତେବେ ପରେ ପୁଣି ସେହି ନାମ ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇଯାଉଛି । ଯେପରି ଜଣେ କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ କହିଲେ ଅଥବା ଲେଖିଲେ ତେବେ ତାକୁ ହିଁ ମାନିବାରେ ଲାଗିଥାନ୍ତି । ଯଦିଓ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଶିବାୟ ନମଃ, ତୁମେ ମାତା-ପିତା ...କିନ୍ତୁ ସିଏ କିପରି ମାତା-ପିତା ହେଉଛନ୍ତି, କେବେ ରଚନା ରଚୁଛନ୍ତି ଏକଥା ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସୃଷ୍ଟିର ଆରମ୍ଭରେ ରଚନା କରିଥିବେ । ତେବେ ସୃଷ୍ଟିର ଆରମ୍ଭ କାହାକୁ କୁହାଯିବ ? ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଅଥବା ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗକୁ ? ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ବାବା ଆସୁନାହାନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗର ଆରମ୍ଭରେ ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଆସୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ସତ୍ୟଯୁଗର ମାଲିକ କିଏ କରାଇଲା ? ସିଏ କଳିଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ଆସୁନାହାନ୍ତି । ଏହା କଲ୍ପର ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଲ୍ପର ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗରେ ଆସୁଛି ଯେତେବେଳେ କି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ପତିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ଅଥବା ସୃଷ୍ଟି ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଉଛି । ଡରାମାର ଚକ୍ର ଶେଷ ହେଲେ ତ ବାବା ଆସିବେ ନା । ତୁମେମାନେ ବହୁତ ବୁଝିମାନ ଏବଂ ଧାରଣାଯୁକ୍ତ ହେବା ଉଚିତ୍ । ସମ୍ପର୍କନୀ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି ଯେ ବେଦ ପଢ଼ିବା ଦ୍ଵାରା ଲାଭ କ’ଣ ହୋଇଥାଏ ? ବେଦ କାହିଁକି ପଢ଼ିବା ଦରକାର ? ଏହାର କିଛି ବି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ପୁଣି ସେହି ସମ୍ପର୍କନୀ ପର ବର୍ଷ କରୁଛନ୍ତି । ଏହାର ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବାକୁ ବସୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ବିନାଶର ପ୍ରସ୍ତୁତି ମଧ୍ୟ ହୋଇଚାଲିଛି । ବୋମା ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଲା କଳିଯୁଗ । ଏହି କଥା ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ, ତୁମମାନଙ୍କର କଥା ହିଁ ନିଆରା ଅଟେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଗତି-ସତଗତି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ପତିତ-ପାବନ ବୋଲି ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ ପତିତ ବୋଲି କାହିଁକି ଭାବୁ ନାହାନ୍ତି ? ଏହା ପତିତ ଦୁନିଆ ବିଷୟ ସାଗର ଅଟେ । ତେବେ ସମସ୍ତେ କ’ଣ

ନାଉରିଆ ହୋଇପାରିବେ କି ?

ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ପାଖରେ ସେହି ଶକ୍ତି ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍ଵାରା କି ତୁମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବୁଝାଇପାରିବ । ଏବେ ତୁମେ ସେତିକି ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇ ନାହିଁ । ତୁମ ପାଖରେ ଯୋଗର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ପିଲା ଭଳି କାନୁନ୍ଧୁନି । ମାୟାର ତୋଫାନରେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିପାରୁ ନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ଅଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇନାହିଁ । ବାବା ତ ବାରମ୍ବାର କହୁଛନ୍ତି— ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସବୁ ଅଭିନେତା ଯେଉଁମାନେ କି ନିଜ-ନିଜର ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ଶରୀର ତତ୍ତ୍ଵାଗ କରି ଘରକୁ ଫେରିଯିବେ । ତୁମେ ସବୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖ । ଦେହ ଏବଂ ଦେହଧାରୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୋହ କାହିଁକି ରଖୁଛ ? ବିଦେହୀ କାହିଁକି ହେଉନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମର ବିକର୍କ ବିନାଶ ହେଉ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇଲେ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢ଼ିବ । ଆମକୁ ଶିବବାବା ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଆମେ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେବୁ ତେଣୁ ତୁମର ଅସରନତି ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର ନା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଭାରତବାସୀ ଯେତେବେଳେ ଖୁସିରେ ଥିଲେ ସେତେବେଳେ ବାକି ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ନିର୍ବାଣୀୟ, ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଥିଲେ । ଏବେ ତ କୋଟି କୋଟି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ ଜୀବନମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ । ବାକି ସମସ୍ତେ ଘରକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ନୂଆ ଦୁନିଆ ହେବ । ତେବେ ବାବା ହିଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଗଢ଼ିବେ ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହାର ଚାରା ରୋପଣ ହେଉଛି । ଏହା ହେଲା ଦୈବୀ ଫୁଲର ଚାରା । କଣ୍ଟାରୁ ତୁମେ ଫୁଲ ହେଉଛ । ବଗିଚା ପୂରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଗଲେ ଏହି କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ ଶେଷ ହୋଇଯିବ ଏଥିରେ ନିଆଁ ଲାଗିଯିବ । ପୁଣି ଆମେ ଫୁଲର ବଗିଚାକୁ ଚାଲିଯିବା । ତେଣୁ କାହିଁକି ଆମେ ମମ୍ମା-ବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ ନ କରିବା । ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ରହିଛି ଯେ ମାତା-ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ମମ୍ମା-ବାବା, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବେ । ଏମାନେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ହେଉଛ । ଏହାଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନୟ ରହିଛି । ଲେଖାଯାଉଛି ମଧ୍ୟ ବାବା ଆସି ସ୍ଵର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ପୁନରବାର ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତେବେ ବି ଦେହ-ଅଭିମାନ ତୁମୁ ନାହିଁ । ମୋର ସାମ୍ରାଜ୍ୟୀ, ମୋର ପିଲା...ଆରେ, ଏହା ତ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ପୁରୁଣା ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଟେ ନା । ମୋର ତ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା, ଦ୍ଵିତୀୟ କେହି ନାହିଁ । ତେବେ ସବୁ ଦେହଧାରୀ ମାନଙ୍କଠାରୁ ମମ୍ମାବତୀ ତୁଚ୍ଛକରି, ବହୁତ ମୁସ୍କିଲ୍ ଅଟେ । ବାବା ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ଯେ, ଏହାଙ୍କର ମମତା ତୁଟିବା ମୁସ୍କିଲ୍ ଜଣାପଡୁଛି, ତେହେରାରୁ ହିଁ ଜଣାପଡିଯାଏ । କୁମାରୀମାନେ ଭଲ ସହଯୋଗୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଆଉ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଦେହ ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ମମତା ତୁଚ୍ଛକରି ବିଦେହୀ ହେବାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିନେତାର ଅଭିନୟକୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ବନ୍ଧନ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

(୨) ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ଉପରାମ ରହିବାକୁ ହେବ, ନିଜ ସହିତ ନିଜେ କଥା ହେବା ଭରିତ୍ ଯେ ମୋତେ ତ ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ମୋର ଅଭିନୟ ଏବେ ଶେଷ ହେଲା ।

ବରଦାନ:- ତବଲ୍ ଲାଇଟ୍ ସ୍ଥିତି ଦ୍ଵାରା ଉଦ୍ଧାର ଅନୁଭବ କରି ସର୍ବ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ହୁଅ । ଚାଲିବା ବୁଲିବା ବେଳେ ମଧ୍ୟ ଏହି ସମ୍ପ୍ରତି ରହୁ ଯେ ମୁଁ ତବଲ୍ ଲାଇଟ୍ ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଥିବା ଫରିସତା । ଫରିସତା ଅର୍ଥାତ୍ ଉଦ୍ଧାରବାଲା, ହାଲୁକା ଜିନିଷ ସର୍ବଦା ଉପରକୁ ଯାଇଥାଏ, ତଳକୁ ଆସିନଥାଏ । ଅଧାକଳ୍ପ ତ' ତଳେ ରହିଲ ଏବେ ଉଦ୍ଧାର ସମୟ । ସେଥିପାଇଁ ଚେକ୍ କର, କୌଣସି ବି ବୋଝ ବା ବନ୍ଧନ ନାହିଁ ତ' ? ନିଜର ଦୁର୍ବଳ ସଂସ୍କାରର ବନ୍ଧନ, ବ୍ୟସ୍ତ ସଂକଳ୍ପର ବନ୍ଧନ, ଦେହ ଅଭିମାନର ବନ୍ଧନ ବା ବୋଝ ଯଦି ବହୁତ ସମୟ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ରହିଲା ତେବେ ଶେଷରେ ତଳକୁ ନେଇଆସିବ । ସେଥିପାଇଁ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ହୋଇ ତବଲ୍ ଲାଇଟ୍ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଗୁପ୍ତ ସଂକଳ୍ପ ଶକ୍ତି ଜମା କରିଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ମନୋବଳ ଦ୍ଵାରା ସେବା କରିପାରିବେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***